

Bagdán Miklós

GESTA  
COLLEGII

a kollégisták viselt dolgairól

# *Gesta Collegii*

## 1.

A templom tömve volt ünneplőbe öltözött emberekkel, talán még a csillárokon is csüngtek néhányan. A karzaton illedelmes helyezkedésnek álcázott közelharc kezdett kibontakozni a kézikamerákkal és fényképezőgépekkel felvértezett, elegáns öltönyökbe és kosztümökbe bújt alkalmi harcosok között. Egy idősebb hölgy hátából hirtelen újabb végtagok nőttek ki, amelyek kivétel nélkül kis kütyüket szorongattak, a feje tetején pedig egy kamera landolt – ekkor már azért ő is odacsapott. A mögötte álló férfi dűnnyögve elnézést kért, de jobban érdekelte a gépe állapota, ugyanis a lesújtó kéz egyik ujján csillogó, csiszolt gyémánt ijesztően nagyot koppant a műanyag borításon. A lencse nem törött össze, így valószínűleg sikerült HD minőségben rögzíteni a saját méltóságát védő hölgyet, valamint a karzat alatt álló fiatalembert, aki egy fehér szalagokkal díszített rúddal a kezében épp a fenti eseményeket figyelte.

A fiú két kézzel kapaszkodott a felmosórongyra emlékeztető iskolai ereklyébe. Felsőtuste néha alig láthatóan kissé előrébb, majd a hirtelen korrekció miatt kissé hátradőlt, aztán pár pillanatra kiegyenesedett, de rövidesen újrakezdte bizarr hintázását. Ez a furcsa tánc feltűnt a sokkezű hölgynek is, aki sajnálkozva pillantott lefelé. Talán még az is megfordulhatott fejében, hogy segítségért kiált, *emberek, vizet, gyorsan, hát elájul az a kisgyerek!* Mindig van valaki, aki nem bírja a tömeget, a levegőtlen helyiségeket, vagy csak egyszerűen az egyhelyben állást.

Nos, az a fiú a szalagos zászlóba kapaszkodva én voltam. Addigi életem legkeservesebb másnapját éltem át azokban a percekben, pedig akkoriban a macskajajjal vívott harc elismert veteránja voltam. Futottam már Cooper-tesztet átmulatott este után, írtam dolgozatot, dolgoztam a júliusi perzselő napsugaraknak kitéve, masíroztam kilométereket hatalmas hátizsákot cipelve, és egyszer sem estem össze. Itt pedig egyetlen feladatot bíztak rám: hogy fogjam a zászlót.

A percek óráknak tüntek. Hogy addig se unatkozzak, próbáltam gyomrom tartalmát a helyén tartani. Eme igyekezetem közben többször levert a víz, és homlokomról kövér cseppekben hullt alá a jeges veríték a templom padlójára. És akkor végre megtörtént az, amire oly sokat vártunk: az igazgató odalépett a mikrofonhoz, és megkezdte ünnepélyes beszé-

dét ballagásunk alkalmából. Erre a karzaton is alábbhagyott a verekedés.

A közhelyektől hemzsegő beszéd közben végignéztem a földszinti padsorokon. Lányok és fiúk fekete ünneplőbe öltözött serege üldögélt közömbös ábrázattal, csak néhányan bámulták meghatottan igazgatónkat, aki az egekig magasztalt mindent, ami az ő iskolájával kapcsolatos volt. Véleménye szerint aki onnan kikerül, az rossz ember nem lehet. Kétségkívül hatásos, de megkérdőjelezhető állítására gyors egymásutánban zizegni kezdtek a ridikülök zippzárai, ahogy a meghatódott szülők és nagyszülők keresgéltek zsebkendőiket. Állapotom ekkor történelmi mélypontra esett vissza: ha valaki a ballagás után látta volna a Mátrix című filmet, joggal hihette volna, hogy rólam mintázták a gépfegyver-sorozatok elől elhajolható főszereplőt. Szerencsére időben átvették tőlem a zászlót, én meg végre leülhettem azon bajtársaim közé, akikről tulajdonképpen ez az egész történet szól.

Mellettem foglalt helyet Lecgó, a szépfiú, aki úgy ítélte meg, hogy az élet egyik alapkövetelménye az emberi test ápolása és karbantartása. Ennek megfelelően nála a napi kétszeri tisztálkodás csak az elvárható minimumot jelentette, aki e szám alatt teljesített, azt nem tekintette teljes értékű embernek. Ballagásunkkor falfehér arccal bámulta cipője orrát, és az előző este benyakalt borra gondolt.

Balra tőle Folyami sem volt jobb bőrben. Az egyik mezőföldi nagyvárosból származó reppernek istenadta tehetsége volt a rímfaragás művészetében. Nagy általánosságban az efféle talentum szoros kapcsolatban áll a bohém életmóddal – az ő kifejezéstelen tekintete is sokat elárult előző éjszakájáról.

A padsorok előtt vigyázban állva tartotta az iskola zászlaját Ari Barát, akit ha sziklaként akarnék jellemezni, sértően alulértékelném lényét és jellemét. Ez a szőlész családból származó fiú maga volt a megtetsült határozottság, neki egyszerűen nem lehetett nemet mondani, viszont ha az ő száját hagyta el ez a szó, akkor az tényleg nem volt, mindenkinek, legyen az tanár vagy jó barát. Ari Barátnál a kötelesség mindenek felett állt, ha segg másnaposan kellett zászlót tartani, akkor ő tartotta, a rosszullét bármilyen külső jele nélkül.

Sok ünneplőbe öltözött diákkal arrébb Gazsi bólogatott helyeslően az igazgató beszéde közben, de igazából azt a verset ismételte magában, amelyet rövidesen el fog szavalni a nagyközönség előtt. Gazsi színésznek született, színészként is viselkedett, valódi érzéseiről még legjobb barátainak is csak sejtésük lehetett, viszont másnaposságát nehezen tudta leplezni.

Mellette Szebei dörzsölgette szemeiből a csipát. Véleménye szerint a cél mindig szentesíti az eszközt, ha valamit el akarsz érni az életben, azért bármit megteszel. Ha kiraknánk őt a puszta közepén, pár